

**VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ
FAKULTA VÝTVARNÝCH UMĚNÍ**

ATELIÉR MULTIMÉDIÍ

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

NÁZEV PRÁCE: ATLAS

AUTOR PRÁCE: Adéla Korbičková

VEDOUCÍ PRÁCE: MgA. Michal Pěchouček

OPONENT PRÁCE: MgA. Matěj Smetana

Posudek vedoucího práce

Atlas

O své bakalářské práci mluvila Adéla Korbičková od začátku našeho dialogu jako o *atlasu*. Bral jsem to vždy jako pracovní a snad jen přibližný název jistého ideového, či tvořivého okruhu, protože mi bylo vzhledem k uměleckému temperamentu této autorky jasné, že se nebude jednat o *atlas* ve vědeckém smyslu slova. Tedy o celistvý, systematický, obrazově textový pojmový aparát nebo jen dílčí morfologický, či druhový přehledný katalog atp. Zvolený název v souvislosti s výslednou prací přesto nepůsobí jako něco nepatřičného. Finální soubor kreseb totiž nepostrádá přehlednost, celistvost a pro atlas typickou formu znázornění předmětu a to pomocí grafických schémat.

Atlas v podání Korbičkové vypadá jako „důvěrný obraz“ nebo zmnožené kresebné zobrazení osobních prožitků. Korbičková ve své tvorbě totiž vždy hledala kontakt s bezprostřednější, intuitivnější, méně intelektuální polohou umění a taktéž volbu prostředků nikdy nijak nepromýšlela. Vlastně i fakt, že bakalářskou práci obhájí „pouhou“ kresbou na papíře, je dílem mimoděku a samozřejmě i odvahy. Původně zamýšlela pokračovat v tom, čemu se věnuje delší dobu a v čem si je jistá – tedy jakémusi poetickému ohledávání míst. Chtěla vytvořit dočasnou architekturu nebo instalaci, ale nakonec se během práce rozhodla soustředit pouze na plošný obraz, což se vyplatilo. Vytvořila cyklus kreseb různých formátů, kde si krok za krokem objevovala a uspořádala nejen svůj znakový slovník, ale zároveň ukočírovala pro ní novou techniku kresebného záznamu. Vše zobrazené, známé i neznámé je zde vyloupeno v jasných obrysech, v přesném rozlišení, v precizně provedených stopách, které umožňuje technika ostrého vykrývání ploch s hutnou vrstvou barevných pigmentů. I tento způsob kontrolované kresby evokuje bezprostřednost a pomíjivost, tedy kvality, které souvisí s obsahem této práce.

Korbičková touto formou přebásnila obrazy ze svého privátního *atlasu*, obrazy temnoty a světla. Zaznamenala slovy těžko popsatený, ale pro ní samotnou podstatný a aktuální příběh, kterým právě žije. Médium kresby pastelem a redukování osobní zkušenosti na znaky, tvary a barvy jí poskytlo naprostou volnost a prolomilo ostych. Svůj příběh transformovala do abstraktní figurace, která vždy byla u Korbičkové relativní nebo spíše pomocnou koncepcí neboť jde i v tomto případě o zobrazení její vnitřní a poetické krajiny. Tato krajina se proměňuje, doslova se otevírá a zavírá jako *atlas* nebo stočená stará námořní mapa. Význam se tu nesděluje pomocí příběhu nebo přesných kódů, ale prostřednictvím celkového pocitu z obrazů, včetně jejich nahodile působících, ale záměrné a promyšlené instalace. Nejedná se o realizaci předem existujících nebo promyšlených motivů, figur či kompozic, ale o kresby nabývající podoby a významu až během procesu, s tím jak vznikají autorce pod rukama. Například metodou připomínající žehlení velkého kusu látky na úzkém prkně. Velkoformátová kresba vzniká a odvíjí se jako film pro jednoho diváka.

V těchto obrazech důvěrné povahy klíčí symbolika radostného růstu, tančí vířivé síly tvarující uspořádaný pohyb menších i větších systémů, kruhový pohyb se odvíjí od centrální osy ven a zase zpět dovnitř, rozvazují se a svazují uzlíky spirálových labyrintů. Všudypřítomná nitkovitá vlákna nebo organické trubice se probouzí jako dřímající háďata. Zároveň si v těchto kresbách nelze nevšimnout poněkud dramatického rozporu dvou protikladných principů. Jeden z principů reprezentuje přísně geometrická, ponejvíce čtvercová osnova a jakási do všech směrů se rozpínající konstruktivistická hradba pravidelných tvarů. Druhý pól vypadá jako zvláštní, proměnlivé, magický a živé cosi, jež se zjevuje někdy jako pouhá přízračná ideová konstrukce, jindy jako konkrétní tělesný orgán (oko) nebo reprodukční stroj (satynýrka). Jedná se o jakousi alchymistickou amfóru neboť se pokaždé objevuje jako válcovitě a symetricky uzavřený objem. Přičítat těmto principům jediný význam by bylo velmi limitující, ale velmi opatrně řečeno jde o střet ženské a mužské symboliky, srážku nevědomých plánů s racionálním myšlením nebo prostě portrét jedince v optice jeho okolních životních podmínek. Navíc v tomto případě je rozpolcenost v koncepci zahrnuta do zkušenosti – není to prostě buď, anebo. Je to obojí najednou. Principy tu spoluvytvářejí jeden celek.

Považuji bakalářskou práci Adély Korbičkové za jeden kompaktní celek se zřetelně vysloveným a niterně osobním tématem, ke kterému přistoupila velmi inovativně a soustředěně. Navíc si uchovala svůj hravě uličnický a citlivý postoj, což považuji ve výtvarném za velmi cenné. Navrhuji hodnocení práce známkou A.

vPraze 21.8.2014

Michal Pěchouček